

VII. 4. Magyar író Amerika földjén

Menekült koromban, a negyvenes évek nagy összeomlásának idején, a Bajorerdő magányában fölszakadt belőlem egy vers: *A láthatatlan lobogó*. Pattanó szikráját hadd élesszem föl újra:

„Konok hűséggel hordozom/ az úttalan bozótokon
 Seb a vállam és seb a markom, /de fogom, viszem és megtartom.
 S fogcsikorgatva hirdetem: /nem ért véget a küzdelem!
 Mert valami még megmaradt! /Görcs zsibbasztja a markomat,
 De markomban még itt a a Szó: /a láthatatlan lobogó!
 Ereklém. Kincsem. Fegyverem. /Magosra tartom s lengetem!
 És mentem, foggal és körömmel! Vad dühvel és örült örömmel!
 És védem, mindeneken által, /íntépő, végső akarással!
 Dúlt otthonom rég összedőlt. /Kifordult alólam a föld.
 Társaimat ár elsodorta. /Mögöttem ég a poklok pokla.
 Előttem vad sziklák merednek. /De nekivágok a meredeknek!
 Mert élek még! Ha törten is, /ha vérben is, ha görcsben is.
 Még ha utolsó is vagyok, /kit az özönvíz meghagyott,
 de harcomat végigharcolom /s a lobogót megmarkolom!
 Megmarkolom és nem hagyom, /ha le is szakad a két karom,
 ha két lábam térdig kopik: /de följutok a csúcsokig!
 S utolsó jussomat, a Szót, /ezt a szent, tépett lobogót
 kitűzöm fent az ormokon /s a csillagoknak meglobogtatom!”

Voltunk többen is, szétszórta a világ minden táján, mind „meglobogtattuk” ezt a láthatatlan lobogót a magunk őrhelyén. Míg odahaza a gázság tombolt, mi megőriztük a tisztesség emlékét. Míg odahaza lerombolták, megcsúfolták a nemzet eszméit, mi templomokat s kápolnákat építettünk az eszmék őrzésére. Míg odahaza a megszállók bérencei mocsokba taposták mindazt, ami a múltban tiszta volt, szép és igaz, mi átmentettük a jövő számára, amit lelkünkbe ültettek előttünk járó nemzedékek.

S ahogy telt lassan az idő, új vers fakadt idegen földön: *Üzenet haza*. „... És leszen csillagfordulás megint! /És miként hirdeti a Biblia: /megméretik az embernek fia /s ki mint vetett, azonképpen arat./ Mert elfut a víz és csak a kő marad, /de a kő marad!”

Lám, elfutott az víz és megmaradt a kő. Ezt a követ azonban meggyűlt szemét borítja még mindég, amit le kell mosson róla az idő, ahhoz, hogy valóban tiszta és szilárd alapja lehessen egy szellemileg és erkölcsileg megújított új Magyarországnak.

Elérkezett tehát az ideje annak, hogy a magyar nemzeti örökség szétszórta őrzői, a *láthatatlan lobogó* népe, egységbe tömörüljenek és a Magyar Haza megpróbáltatásának súlya alatt felnövekedett nemzedékével összefogva, vállt vállnak vetve újraépítsék azt a megtisztult szellemi és lelki Magyarországot, melynek alapköveit megőrizték határokon innen és túl azok, akikre az Úr rábízta az őrzés felelősségét.

Elérkezett annak az ideje, hogy a *láthatatlan lobogók* alatt megőrzött értékek, mint a tisztesség, becsület, hűség, igazságszeretet, emberszeretet, visszaépülhessenek egy megújított Magyarországba. De ugyanakkor elérkezett az ideje annak is, hogy összefogjanak a végek őrállói is és hozzásegítsék Közép-Európát egy új, emberségesebb világrendhez, melyben nincsenek elnyomók és elnyomottak, csak több nyelvet beszélő, többféle kultúra ernyője alatt élő békességszerető népek, kik tisztelik egymásban annak ismeretét, hogy valamennyien Isten gyermekei vagyunk, tehát testvérek az Úrban.